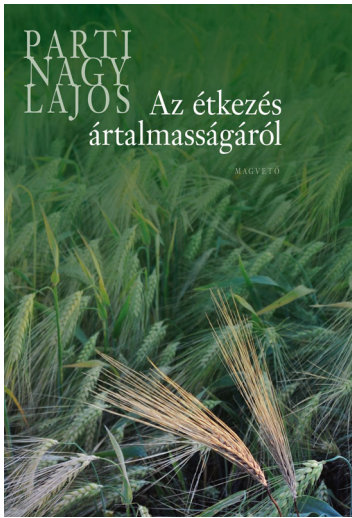

PARTI
NAGY
LAJOS Az étkezés
ártalmasságáról

MAGVETO

Parti Nagy Lajos: Az étkezésártalmasságáról

Parti Nagy Lajos
Az étkezés
ártalmasságáról
(ELŐADÁS)
(Részlet)

(Részlet)

MAGVETŐ

Magvető Könyvkiadó és Kereskedelmi KFT.
www.magveto.hu

ISBN 978-963-14-2946-6

© *Parti Nagy Lajos, 2011*

1.

És én most ettől mit csináljak, hogy nem akart megsérteni?

Ájuljak el?

Még jó, hogy nem akart. Gratulálok, hogy nem! De attól én még bőven meg vagyok. Bőséges bőven.

Roppant nagy a sértettségi együtthatóm, az a helyzet. De nehogy azt tessék hinni, hogy maguk verték ki a biztosítékot! Ugyan már! Ahhoz Múvházmargitka létükre kegyedék kicsik. Sőt, Ilikém létükre is kicsik. Pirinyók.

Fitnesspirinyók.

Inkább azt mondaná meg, hogy a micsurinba' van itt ilyen sötét.

Mi vagyok én?

Elefánt, hogy az orrom hegyéig lássak, há?

Aki tiszta fejjel gondolkodik, abban a szúrásban megöli magát. Mármost saját magát. És nem túlzok. Ami azt illeti, én kizárólag magamtól vagyok megsértve, nem mintha az ilyesmi rá tartozna itt valakire.

Na, ehhez mit szólunk?

Ilyet még nem hallott, hogy magamtól, mi? Pedig egyszerű. Meg vagyok sértve a körülményeimtől. Az életpályámtól. Úgy, ahogy mondom. A tisztelt hovájutottságomtól. Képletesen is, meg nem is. A sötétől, ha tetszik érteni.

Nem igaz, Ilikém?

Viszont megvan az az előnyöm, hogy senkit se vádolok, csak önmagamot.

Te szokod mindig mondani, hogy nekem az anyám kebele óta nem volt egy perc jókedvem. De azt már nem szokod hozzámondani, hogy mi a micsurinomtól lett volna az én úgynevezett helyzetemben a jókedv. Nem igaz?

Mert az élettől nem. Meg a haláltól sem, az biztos. Akkor?
Van harmadik? Erre feleljél, hogy mitől!
Talán tőled, kápócseresznyém?
Engedd meg, hogy kacagjak!

Ezek szerint itt tényleg nincs kegyedéknek világitásuk.
Abszolút kulturálatlanság. Az eszem megáll.

Látja, ezért utálok magamat többek között. Hogy itt bo-
torkodok a kibaszent sötétjűkben, mint a világ legtermésze-
tesebb dolga, és magyarázom a bizonyítványom, akár vala-
mi intimshow-ban, hogy mért vagyok, meg milyen vagyok!

Olyan, amilyen.

Nem normális, az biztos, ha ide eljöttem.

Elvégzem a dolgom szerződés szerint, és csácsumi,
ahogy a magukfajták kifejezik magukat. Tetszetek kötni
szerződést, nem? Nahát, ki-ki a maga részéről aszerint
eljárni, aztán hazamenni.

Megyek már, tudom, hogy hét óra van. Nem kell beijedni.
Legyenek túl rajtam minél előbb, nem igaz?

Én, kérem, egész életemben túl akartam lenni rajtam.

Ráadásul krákognom kell, ha illik, ha nem.

És tudja, mért? Mert kezdek berekedni a sunyi kis huzat-
juktól. A legjobb pillanatban, nem igaz? Mikor rekedne be
a suttyója, ha nem a színpad felé menet?

Naná!

Csak azt nem értem, mért problémázok egy ilyen leg-
hétköznapi, emberi dolgon, mint a torokköszörülésem. Tud-
ja, mért? Tudod, mért, Ilikém? Mert parázom. Úgy, úgy.
Parázásra vagyok trenírozva.

Mert mit vágsz a fejemhez minden ilyen alkalommal?

Hogy túrót a huzat, csak csúnyábban kifejezve, mert a rémes erőfeszítésemtől vagyok élethossziglan rekedt, hogy féken tartsam az orvosilag regisztrált sértődékenységet, s a vele paralel abnormis beszédképességet.

Párhuzamost, a gyengébbek kedvéért.

Nota bene eredménytelenül, mint azt le-le vagy kedves szögezni, csillagvirágom.

Azt viszont hadd szabadjon megkérdezni, hogy akinek beszédképesszer-betegsége van, meg kortikoszteroid-túltermelése van, és nem sorolom, annak már nem is lehet egy jogos igénye a békén hagyásra? A minimális nyugton hagyásra fellépés előtt? Hogy ne nyitogassák, és főleg ne vagdosgassák reá a különféle kibaszmati ajtókat?

A baszmati egy rizsfajta, ne féljen. És igenis, nem fogok trágárkodni az elveim ellenére, noha lenne okom.

Nem egy, nem kettő.

Egyáltalán, van itt valaki?

És egyáltalán, mi ez, kérem tisztelettel? Elvarázsolt kastély? Ez magának a pár lépés a színpadig, aranyom? Ez a gyilokjáró?

Nevetnem kell.

Ez nem közösségi ház, hanem egy effektív szutykos vékonybél, ha meg szabad jegyezni. Egy labirintus. Jó, hogy bika nincs, ha tetszik érteni. A bika elment haza. Elment a kondiba az ecsetszakállával.

Ne féljen, tudom magamtól is, hogy egy ilyen épület mi szokott lenni hajdan.

Épelmének nem kell mondani, hogy mi. Egy szovjet laktanyának, csókolom, megvan az örök rezgésszáma az orrban. Csizmaszag, töltetlen savanyú, kölnibenzin, tetszik érteni? Aki sokat élt, érti. Meg se lepődnék, ha szembejönne itt velem egy ilyen Tolbuhin. Vagy a Lenin maga.

Magukkal már nem jön szembe senki, ne féljen.

Ide hallgasson! Van itt egyáltalán színpad? Vagy szántszándékkal tetszett belavírozni, sőt, egyenesen belökni ebbe az infernóba, ebbe a feneketlen szélcsatornába?

Tajgetoszba, ha mond ez még valamit.

Aztán egy nevetséges férfisikoly, és voltam, nincsek. Csácsocsi legyen velem, nyugodjak békében, ha van ekkora koporsó.

Így van?

Nem felelünk, ha kérdeznek?

Nem felelünk.

Így is jó.

De azt azért megtudakolnám tisztelettel, hogy kegyedék minden fellépő illetővel ezt csinálják szkülák és karibdisek között, vagy én vagyok a szerencsés flótás egyedül, idézőjelbe' mondva?

Értem. Köszönöm, ha én. Szépen köszönöm, rászolgáltam.

Ahogy arra is rászolgáltam nyilván, hogy kopogatlan rám nyitogatnak az öltözőben, megzavarnak a koncentrációban a sunyi kis hátbaszúrással, hogy „lehet-e sötétet csinálni, doktor úr?”. Ugye? Közvetlenül fellépés előtt. Nyilván, mert olyan bizalomgerjesztő vagyok, hogy úgy mondjam. Mert a morbidobezítés a kis elgondolásunkban valami nyájas dolog. A hájas nyájas, nemdebár?

Az ilyen tompapufi még a keresztire feszítve is joviális.

Háj lát ju, baby.

Vagy esetleg más magyarázat van?

Szívesen meghallgatom, ha van.

Tudja, mit kellett volna mondanom, ha olyan flott lennék, mint maguk?

Azt, hogy tessék befáradni, mármint az öltözőbe, ne az ajtóból a szemet meregetni! Tessék bátran helyet foglalni ebben az ezeréves aerobic-szagban, hogy más testrészt ne mondjak. Nyugodtan lehet kényelembe helyezni, most már mindegy, a kellő összpontosításomnak úgyis oda.

Hajaj, hogy oda!

Tessék a kis izékre leülni nekem, és fecszni, ha érdekel, ha nem, a szellemes átalakítás viszontagságairól laktanyából.

Mert ki vagyok én, hogy összpontosítgassak?!

Ahogy mondani szokás, örüljek, hogy lyuk van az ózonomon, nem?

Ami azt illeti, én csöppet se lepődnék meg, ha nincs is színpad. Mert én már semmin meg nem lepődök, csókolom, se a vanon, se a nincsen, továbbá már régen leszoktam az úgynevezett hibáztatásról.

Vagyok én egy tényező, hogy hibáztassak?

Tudom, Ilike, tudom.

Szerinted ez merő képmutatásom nekem, mi? Az ilyen kijelentéseim köszönőviszonyban sincsenek a valósággal. Ugye? Hiszen pont a hibáztatás az életelemem reggeltől estig, a permanens szekírozás, azé, aki kéznél van, őrületberkergetésig menően, satöbbi, satöbbi.

Tudom, kis pöszém, hallottam eleget. A „permanens szekírozás” kiváltképp jól áll a szádban, már bocsánat a sikamlós kifejezésért.

Egyébiránt, ha már itt tartunk, honnan az anyám vargányás könyökéből tudjam, hogy mikor parancsolok el-sötétíteni az előadásomhoz? Hát ki vagyok én? Az ilyesmi dolgokkal, hogy parancsolás, mért nem tetszik a munkatársamhoz fordulni? Az én kedves menedzseremhez. Az tud mindent. Naná, hogy tud. Az én Ilikém! Még ha az imént fel is kapta a kis vizét, és elrohant bizonyos helyre, pontosabban kettő helyre, ad egy: büfé, ad kettő: toalett, ad három: büfé, és újra előlről.

Ugye?

Az más kérdés, hogy ez az úgynevezett „menedzser” egy kibaszmati munkavilágítást se tud elintézni, mer az neki nonsalansz. Kicsire nem néz, a nagyot meg nem látja. És ez így van, koszorúvirágom, ha tagadod, ha nem. Ha hallasz, ha nem.

De hát úgyis hallasz a menyét kis füleddel, ugye?

Ha meg se szólalok is, hallasz. És halálosan szorongol a fitness-cinizmusod álcája mögött, hogy netántán kitereregetlek. Ától cettig.

Abban igazad van, hogy volna mit, hajaj! De ne féljél! Én legföljebb magamat teregetem ki. Mert arról nem tehetek, hogy az én mélyen tisztelt szennyesem is te vagy, Ilike.

Remélem, azért a színpadon vagy micsodán föl tetszenek nekem oltani egy kevés fényt.

Nem azért, hogy látsszon a „doktor úr”, dehogyis! Dehogyissimó!

Hanem mert talán mégis vannak bizonyos konvenciók. Meg közönség, esetleg.

Ide hallgasson!

Attól, hogy nem vagyok konkrétan megsértődve, még hadd ne tetszen, ami nem tetszik. Hadd engedjem meg már magamnak, hogy nem tetszik, például, a vitriolos doktorurazgatás. Tessék nyugodtan csodálkozni vagy sajnálkozni lefele, de nem vagyok doktor. Bóven csinálhatnák úgy az én rutinommal, de nem csinálok.

Kik maguk, hogy csinálok, mi? Önök. Úgyhogy ne tessék doktorurazni itten. De facto nem vagyok, és kész. Remélem, nem tetszettünk összeomlani a kedves hogyhívjáknak.

Margitka, ha jól értettem a becses nevét.

Ha nem jól értettem, akkor pardon. Bár erre az el-pontpontpont két órára úgyis mindegy, hogy hogy hívjuk egymást.

Le is út, fel is út, ez a jelszavam.

Kegyednek ez volna a „pár lépés” a színpadig?

Gratulálok, ha a maguk tisztelt lába hétmérföldes, de az enyém sajnos nem.

Annyira nem, hogy én itt most el lettem de facto tévedve, sajnos.

Tudja, mit kéne mondanom ünnepélyesen? Azt, hogy ha továbbra sincs folyosói világítás, ezennel egy tapodtat se többet a részemről. Hanem visszamegyek a fővárosba, és kész. Nincs fellépés. Nincs termékbemutató. A bálnashow egy negyvenes égő miatt elmarad. Ezt kéne mondanom, sőt. Ha már nincs, aki helyettem kimondja. Egy érdekképviselőm. De ne tessék félni senkinek, messzemenően nem vagyok abban a helyzetben.

És nem is leszek.

Kegyed nyilván azt hiszi, hogy csak egy doktornak lehetnek gondolatai. Emóciói. Látóköre a saját kárán. Ami nonszensz. Tessék tudomásul venni, hogy nekem szabályosan nevem van a bariátriában. Én úgy a magam, mint a tartós kapcsolatomban nevében szaknévsor-képes természetgyógyász vagyok. Engem a morbidobez szcénában megbecsülőleg számon tartanak, klinikák és nívós szimpóziumok címlistáján szerepelek, és akár hiszi, akár nem, kerek harminc év óta szakadatlanul, úgyszólván egészségem rovására tudományos kérdésekkel foglalkozom.

Énrám lóttak rám TIT-előadás keretében.

Nemdoktorságom dacára tudom tehát, miről beszélek, sajnos.

Attól, hogy nem mondom ki társaságban, még tudom, hogy kiben hol lapul, ami lapul. S hol támad. Az örök kannibál.

Százezer magyar morbidobez közül vagyok, aki vagyok, nem első, nem utolsó. Ne én bizonygassak már Tömpemiszéren! Tessék eldönteni ki-kinek, hogy ez sok vagy kevés!

És kikérem magamnak az ilyen impertinens hozzáállást.

Vegye tudomásul, akit illet: attól, hogy bizonyos körülmények folytán, merő ügy-, haza-, valamint emberszeretetből ilyen piszlicsárébb meghívást is elfogadunk Tömpemiszéren és hasonlókon, hogy a GPS beletörik, attól egy illető még lehet valaki. És fordítva. Másik illető nagy senki is lehet, diplomákkal tanárképzőkön.

Talán mégse maga találta föl a szoláriumot, aranyom!

Röstellem, hogy a magam szakmaiságáról vagyok kénytelen beszélni, de kénytelen vagyok, mert hogy a honlapomon nem olvasott rólam, az faktum. Anélkül, hogy emiatt kárhoztatnám, mert nem és nem, a fentieket vegye tudomásul.

Nem mintha ettől olyan mittudomén volnák, mert nem, de tény, hogy a legattraktívabb demonstrátorok közé számíthatom magam, mint azt maga dr. Pucsly Richard professzor úr is megjegyezte. Nekem tanítványaim vannak. És ez akkor is így van, ha a honlapom tanúsága szerint, egy effektív csoda folytán, ugye, Ilikém, huszonöt kilót fogytam karácsony óta. Ez, kérem tisztelettel, negyed métermázsza, még ha a zöme bélvíz is, meg zavaros lipidária, hisz annyit azért tetszünk tudni a tanulmányainkból, hogy az ember porból lett és porrá lesz, de közben gyakorlatilag vízből áll, kedves Margitka.

Kiskegyed is, ha a műkörmöket meg a pearcinget nem számítom, már bocsánat.

Egyébként, ha már itt tartunk, az emberi intelligenciánál, a kedves publikum érhető türelmetlensége dacára egy dolgot még megkérdenék, szóvétevéleg. Sub róza.

Ad egy: hogy rendben van-e, alig hallható kopogtatás után, puskalövészerűen reányitni meghívott előadóra az öltözőajtót. Óne zsenánt. Hogy erre mi a kegyed válasza, tisztelettel.

Nem mintha volna titkolnivaló vagy takargatni, de azért az ilyen tud baromi kellemetlen lenni. Hacsak nem ez volt a cél. A kellemetlenség. Meg a kíváncsiság. Hogy mit csinál ez a pesti tamagocsi.

Tetszik engem hallani?

És tessék mondani, ha már megtörtént a rátörés, és látott, amit látott, valóban az irodábai bemenekülés a legadekvátabb megoldás problémára? Elszaladni bakfismód, és elő se kerülni?

Vagy bunkó a bunkónak nem vájja ki a szemét?

Ezt azért hadd kérjem ki magamnak!

Amennyiben elfogad tőlem egy életvezetési tanácsot, ha eztán is kukkon-mukkon benyitogat művészekhöz, még szaftosabb dolgokat is láthat lógni a kedves Margitka. Ki-mondjam, hogy micsodát? Nem mondom.

Trágárkodás az élet megrontója, ezt jegyezze meg.

Na! ...Hallja ezt? Fölborítottam valamit. Jó, hogy nem esett a fejemre.

Hogy miket tárolnak itt a sötétben! Maguknál vak a tűzoltó?

Speciel élő állattal is fogok találkozni? Nem szemrehányólag kérdem, csak hogy felkészülhessek, tisztelettel.

Egyébként, ha van közönség, felőlem lehet sötétíteni.

És erősen feltételezem, hogy van, mert félnek a haláltól. Tömpemizséren is, Kukutyinban is. Mindenhol. A térképen is, tisztelettel, nemhogy idelent, az isten háta mögött. Mert kétsége ne férjen hozzá, komolyabb, horribile konferenciatermeket is meg tudunk tölteni egy hasonlóan exkluzív termékbemutató- és multimédiás előadással, ugye, Ilikém?! Még ha egy ilyen kis és ezer sebből elnyomorított vállalkozás nyomába se érhet a fitnessmoguli lehetőségeknek, és fürdésnek a globális pénzben.

Hála az istennek, szok lenni érdeklődés, a legnyíltabb stírölésig, számbabámulásig menően. Mintha én lennék a háromfejű borjú. A fitneszi szörny. Rám se kell nézni, én már tudom, hogy bámulnak. Hatalmas tapasztalatom van. Az egész életem egy ragacsos bámulódási tapasztalat. Mindent tudok a tisztelt kukac-nézésükről, mindent. Ahogy dől a sunyikóros szemükből az orvosi tartósítás after shave-je, a metsző formalinszag.

Nem tudom, minek kell folyton, hogy ránézegetés legyen, értelmes emberek között.

Fuj, ha szabad magam így kifejeznem, s ezzel nem kritikát mondtam, hanem sajnós igazat. Mert abnormalitást és disznóságot mindenki szeret látni, sőt aktívan kukkolni az élete végéig a hormonháztartásától és anyagcseréjétől totál függetlenül. Homó kukkoliensis, tisztelet a távolálló kivételnek.

És ne mondd a porcukros szájjal, Ilikém, hogy ne dumáljak, mert engemet csakis az éltet, ha bámulva vagyok, mert jól van, elfogadom, hogy az éltet, de ellenben az is haltat, ahogy Szózatunk helyesen mondja, ha jelent még ez valamit. Egy Vörösmarthy Mihály. Mert tudod mit? A sötétet egyáltalán nem kell itt csinálni. A sötét az itt *van*. Terem. Kel a nappal, le se megy, csak kel és dagad.

De egy legalább incifinci világosság, az nagyon is nem ártana. Egy kis szellem napvilága. A bőség kosarába, ahogy mondani szokták, egy huszonötös villanykörte.

Vagy az ilyen harmadosztályú előadónak minek már a világosság?

Egy viscerálisan obez svábbogárnak!?

Jobb az ilyennek a jótékony sötét?

A minden tehén fekete?

A sírbolti előzetes?

Erre tessék felelni, mert különben úgy hazamegyek a büdös micsurinba, mint a huzat.

Vagy esetlegesen pont ez a cél?

Mondja meg, ha a kiszekírozás a cél, ami szentesíti az eszközt, ha ismeri a vonatkozó aforizmát!

Álmomban, azt hiszi, én nem bújok ki magamból, mint egy bűváruhából? Hogy nem élek ugyanolyan hajlékony és felfokozott testi életet a fantáziámban? Meg lenne lepve, mennyire élek. Még az én Ilikém is meg lenne lepve. Esne egyik ámulatból a másikba. Vihogna. Sírna. Nyögdécselne. Nem győzne elemet cserélni. Csakhogy oda nem vezet ajtó, hogy rám lehessen törni, de nem ám! Az egyetlen hely, ahol nem lehet rám törni, én vagyok.

Azt hiszi, az elíziumi mezőkön nem vagyok ugyanúgy megasztár? Megaceleb nem vagyok? Nem vagyok szőke, mint a szél a könnyű volánom és alumíniumfelnim mögött? Mint egy pálmafás kempingnadrág a Bahamákon? Hát ne higgye!

Tudom, Ilikém, hogy rajtam van a mikroport, az első pilanatomtól tudom, csak nem érdekel. Magasról. Nem érdekel, mit dugdoznak a zsebembe a mindenféle ecsetszakállas mobiljankók, cipelek én elég terhet anélkül is. Nem igaz? Anélkül is, hogy lelkifurdalásom támadna a kibaszmati nadrágzsebem miatt.

Az egész Tömpemiszér kedvéért sincs lelkifurdalásom, ahogy nadrágzsebem se, mert nem hordok, aranyoskám. Hanem zakózsebem van, és tessék ezzel megelégedni a sunyi kis forszírozás meg gusztustalan tapogatódzás helyett, hogy legalább egy farzseb biztos van valahol.

Nincs kifogásom, csak nemá' kötelező legyen nekem is a hogyhívják!

A meleg, ahogy mondani szokták.

Hogy félreértés ne essék, részemről olyan mindegy, de én a politikával csak a testemen át foglalkozok, zsidó nem vagyok, cigány nem vagyok, hála a magyarok istenének, natúr embertárs vagyok, és ebben kegyed nem tud nekem ártani. Áfát befizetek, és eltartok, akit eltartok, beltagság meg menedzserstátusz ide vagy oda, tisztességgel, becsülettel. Plusz életbiztosítás.

Tessék, bassza meg a mati.

Előre megmondtam. Bevertem a térdkalácsomat a maguk infernójába, méghozzá nem kicsit. Hanem nagyon.

Ha szabad kérdezni, amennyiben ez nem egy hámsérülés, és erre van esély, akkor az esetleges tetanusz a maga összetett mellékhatásaival kinek lesz a büntetőjogi felelőssége? Vagy ez valami társasjáték, arra nézvést, hogy egy ilyen nagy, szomorú ballon megtalálja-e a színpadot a kegyedék segítségével? Egy ilyen zsírkonténer. Hájbólya, lipidbuborék, nem sorolom.

Überelhetetlen szókészletem van magamra.

Nos, ezennel mindenkit megnyugtathatok, hogy azért is megtalálom a színpadot. Elég nagykisfiú vagyok, úgyszólván. Legalábbis, ha az ott a színpad, ahol dereng valami pacsmag. Fény. És ne tessék félni, bele fogom szuszakolni magam a hitvány és vizeletszagú pulpitusukba.

És azt hiszi, a magam passiója végett?

Lófüttyintést, kezicsókolom. Hanem ezeknek a nézőknek, az én közönségemnek a pudvás önbecsülése végett. Az ő tisztelt képviselőjükben, ha szabad kifejezmem, az effektív magyarság nevében töltöm be, kérem, e formát.

Olyan, amilyen, de a miénk. Tessék tudomásul venni: a nagyvilágon e kívül csak lompos bőnyegek, bélsaras fodrok vagyunk, lóddörgő hordák, manyimajmok. Hely a számunkra nincs.

Látom, már látom a végcél, meg lehet nyugodni.

Az a krecli maguknak komolyan egy pulpitus?

Na, akkor szívből gratulálok.

Mintha olyan umtatta nagy kérdés volna, egy normális szónoki hogyishívják. Vagy hogy ne az összes reflektort nyomják a képembe a Csárdáskirálynőből, hogy ne kelljen már hámszövetig leizzadni a célirányos huzatjukban, és szájon át lihegni, mint valami Avilai Szent Teréz.

Akinek a sikamlós extázisa van, Ilikém, ha emlékszel. Legalábbis egyetlen.

Ne parázz, megyek már, ide hallom, ahogy köhincselsz szépen az éji homályban! Ne köhincselj, megyek én magamtól is, csak megnedvesítem a szájamat. Naná, hogy megyek.

Nincs más választásom.